

Medlem siger, at Personer, der er ude for økonomisk Sammenbrud og maa akkordere, har Vanskeligheder i flere Aar, er det ganske rigtigt, men disse Vanskeligheder afspejler sig dog i stærkt aftagende Skatteydelse, og er det ærede Medlem nu vis paa, at Skatteevnen, om end den er aftagende i saadanne Aar, aftager stærkere end Skatteydelsen? Thi hvis det ikke er Tilfældet, er der jo ingen Grund til at have nogen særlig Medlidenhed med de paagældende, og for et saadant Misforhold skylder det ærede Medlem absolut Beviset.

Saa spørger det ærede Medlem: Men hvad siger nu de kommunale Raad? Jeg føler mig ganske overbevist om, at de kommunale Raad siger Tak for enhver Foranstaltning af Lovgivningsmagten, som bidrager til at sikre Kommunerne den Skatteindtægt, de har Krav paa. Ja, siger det ærede Medlem, men man kender slet ikke Rækkevidden af de Foranstaltninger, der her foreslaas, man har ikke ladet denne Rækkevidde undersøge i de store kommunale Organisationer. Nej, det har man ikke, det har jeg anset for overflødig, thi Indenrigsministeriet besidder, som jeg ogsaa tror det ærede Medlem vil erkende, overordentlig omfattende Indsigt i disse Forhold, og Ministeriets Ekspertter har ikke paa administrativt Grundlag næret nogen som helst Betænkelighed ved de foreslaaede Foranstaltninger, ligesom ogsaa Skattemyndigheder, som man har forhandlet med, har været klare over, at nogen egentlig administrativ Vanskelighed kunde ikke opstaa af disse Bestemmelser. Og det er da ogsaa en Selvfølge, da de til syvende og sidst i Almindelighed ikke betyder andet end en Tilbagevenden til de to Skatteaar, som man ogsaa efter den Valglov, der var gældende indtil 1924, havde Pligt til at have sin Opmærksomhed henvendt paa ved den endelige Berigtigelse af Skattelisterne. Tilbage er saa de Tilflyttere, hvis Forhold man skal undersøge, og som det ærede 11te Medlem for 2den Kreds forudsiger vil give Anledning til saa stort Besvær. Jeg maa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at den Undersøgelse, der skal foretages, spænder ikke over et længere Tidsrum end det første Aar, der ligger forud for det Opholdsaar i vedkommende Kommune, som udtrykker den ene af Betingelserne for Adgang til at udøve Valgret. Det er altsaa kun i et Aar, man har at følge den paagældendes Forhold i andre Kommuner, og dertil har man al fornøden Vejledning i de Op-

lysninger, som Folkeregistrene nu giver. Der er derfor ikke nogen som helst Anledning til at nære Frygt i saa Henseende.

Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) omtalte dem, der begunstiger Skattesnydere, og den Presse, som støtter Skattesnydere. Jeg skænker det ærede Medlem hans Formodning i saa Henseende. Det er Betegnelser, som Socialdemokrater ikke sjældent tager i Munden, naar deres Skattemanipulationer bliver belyst paa rette Maade. Det er et plump Forsøg, man gør paa at føre Krigen over i Fjendens Lejr. Det skal ikke lykkes det ærede Medlem. Jeg kender ingen, som tager Skattesnydere i Forsvar, og jeg maa bestemt forvare mig mod, at der indenfor de Partier, som udgør Flertallet i begge Rigsdagens Ting for Tiden, er noget Presseorgan, som tager Skattesnydere i Forsvar. Hvis det ærede Medlem vil opsøge saadanne Fænomener, tror jeg, han vil have bedre Udsigt til Held ved at gennemstudere sit eget Partis Presse.

Ludvig Christensen: De, der følger Pressens Skrivelser her i Landet, saaledes som vi, der er til Stede i denne Sal, bliver nødt til det, ved jo, hvorledes Landsoverskatteraadet er blevet forfulgt af den konservative Presse og store Dele af Venstrepressen, hvorledes Landsoverskatteraadet der er blevet lagt for Had ude i Befolkningen paa Trods af, at det kun har udført sit lovlige Hverv. Hvis det ikke i Virkeligheden er at tage Skattesnydere i Forsvar, idet man gør det praktisk talt næsten umuligt for det lovlige Organ at skride ind overfor Skattesnydere uden at blive æreskændet, ved jeg ikke, hvad det er.

Veistrup: Naar den højtærede Minister den ene Gang efter den anden filosoferer over, hvor lidt eller hvor meget der kan eftergives i 4 paa hinanden følgende Skatteaar, har det ikke saa megen Interesse. Men dersom en Mand i Aar har haft en stor Indtægt og derfor er sat højt i Skat, men det næste Aar paa Grund af Forhold, han maaske ikke er Herre over, er saaledes stillet, at han ikke er i Stand til at erlægge Skatten og ikke kan faa eftergivet saa meget som nødvendigt til at bevare Valgret, saa rammer man en Mand, som det maaske ellers var ganske umuligt at ramme.

Naar den højtærede Minister vilde for-